

veeleischend, maar toch beter dan nu al weer op straat te staan en dat op haar leeftijd.

Wat 'n slag was dat geweest... die plotselinge dood van de jonge Mevrouw hier, door vroegtijdige bevalling... de heele stad was er vol van geweest. En allen hadden ze zoo'n meelij gehad met hem, den man, die zijn verdriet bijna niet dragen kon, omdat hij zoo zielsveel van zijn vrouw had gehouden.

Juf lachte schamper... zij begreep zulke manieren van doen niet.

Toen hij haar had aangenomen voor de kinderen, had hij uit eigen beweging gezegd, dat hij aan hertrouwen niet meer dacht. En zij, onnoozele, ze had hem geloofd, een goeden dienst voor hem opgezegd, omdat 't haar hier een zooveel nuttiger en prettiger werkkring leek.

„Ik heb den pot,” kraaide Nora.

„Maar 't volgend spel moet ik winnen,” meende Wies.

't Trok Juf tot de werkelijkheid terug.

„Nu spelen we niet meer,” zei ze opstaande.

„Juf moet tafeldекken. Gaan jullie mee?” Juf moet twee tafels dekken. Wij eten vandaag hier met z'n drieën. Hoe vind jullie dat.

„Dat is heerlijk,” juichten de kinderen, blij om 't ongewone.

Hand in hand gingen ze nu met hun drieën de gang door. Ze traden de achterkamer der suite, waar de lange tafel en het groote buffet stonden, binnen.

In de voorkamer zaten de logees, Meneer zijn zuster en haar man, een predikant, die vacantie had en Meneer met zijn meisje, knus naast elkaar, als een jong, verliefd paar. Juf kon 't niet aanzien.

't Leek haar een schande, tegenover de gestorven vrouw, wier portret daar levensgroot voor hen hing.

En onbewust was ook jaloezie de oorzaak van die gevoe-

lens van onverdraaglijkheid tegen de nieuw gekozene! Zulk een knappe dame, terwijl Meneer zijn zuster en Juf zelf uiterlijk zoo misdeeld waren. Nooit had een man haar opletend aangekeken, nooit een haar begeerd tot zijn vrouw.

Onbemind, eenzaam was ze oud geworden. En nu tegen Pinksteren, als zij beiden prettig getrouwd en terug van de huwelijksreis waren, dan hadden ze haar diensten niet meer nodig.

Dan had zij haar ontslag en Juffrouw Gonders, als Mevrouw de Ridder, 't bewind in handen.

Onhoorbaar nu schoof Juf de tusschendeuren toe om te dekken...

„We zullen lekker eten,” zeide ze opgewekt tegen Wies en Noor, pogend zich wat over de zorgen heen te zetten.

Maar 't bange vooruitzicht van geen thuis te hebben, kwam toch telkens weer zorgelijk in haar op...

Voor de Jeugd.

EEN LEKKERE KOP THEE.

Jeannet zou op visite gaan
En kwam al vroeg bij Tante aan,
Maar ach en wee!
Het viel niet mee!
Geen koekjes bij de thee!

Jeannetje zucht en doet haar best,
Maar traantjes komen toch op 't leest,
Want ach en wee!
Het valt niets mee!
Geen koekjes bij de thee!

Haar kleine, stoute Neefje Piet,
Die lacht haar uit, wanneer hij ziet,
Dat kleine nicht
Met zoo'n gezicht
Haar blik strak houdt gericht.

Maar kleine Piet is daadlijk klaar,
Trekt Nichtje lachend aan heur haar,
„Zeg, ik, Jeannet,
„Heb thee gezet,
Wat was me dat een pret!

„En Moeder heeft me toegestaan
„Om nu nog koek te bakken gaan
„Kom, zeg, ga mee!”
Net denkt; „Hoezee!”
„Toch koekjes bij de thee!”

En saampjes gaan ze aan den gang
Jeannetje is een beetje bang,
Dat Piet 't niet kan;
Maar onze man
Bakt koekjes in de pan

Hoera! de koekjes zijn al bruin!
Piet houdt de pan een beetje schuin
En schuift ze 'r uit;
Nu tot besluit
Wat suiker en beschuit.

EEN LEKKERE KOP THEE.

(TEEKENING FELIX HESS).



Die Piet is toch een heele baas!
Die koekjes zijn net spekulaas;
Hij bakt zoo graag
En vult z'n maag
Maar is soms wel een plaag.

Hij weet zijn Zus zegt dikwijls: „Foei,
„Ik houd toch niets van jou geknoei
En wil dan niet
Dat Broertje Piet
Haar van zijn maaksel biedt

Piet zegt: „Jeannet, ik weet wat goeds
„We bakken samen Zus een poets
„Nu”, denkt Jeannet,
„Dat wordt echt pret,
Zoo'n thee door Piet gezet”.

En Piet, die mengt nu thee met bier
„Dat geeft ons nu eens flink plezier!”
En in galop
Met Zusje's kop
Nu fluks de trappen op.

„Kom, Zus, hier staat de thee voor jou,
„k Dacht, dat je met ons meedoen zou.”
En Zus: „O, nee,
„Hou jij die thee,
„Ik drink niet met je mee.”

„Hè, toe! het smaakt heusch lekker, zeg!
„Hè, loop nu niet direkt weer weg,
„Net, opgepast!
„Hou jij haar vast,
„Dan is Zus onze gast.”

En Piet gaat op z'n teenen staan
Zijn Zusje kan er niet vandaan,
Hij duwt den kop,
Zus proeft het sop...
Wat was me dat een mop!
ELIZA BINGER.

ALLERLEI GRAPJES.

EEN SCHOOLGAANDE KAT.

Wat ik jullie hier ga vertellen is maar geen uit de lucht gegrepen aardigheidje, maar een echt historisch feit. In het zuidelijk deel der stad Londen is een kat, die geregeld de school bezoekt, en die nu onlangs bevorderd werd tot de derde klasse! Nu twee jaar geleden als baby-poes, begon ze haar schoolleven, om haar vrouwtje te volgen, van wie zij zoo moeilijk scheiden kon! De onderwijzeres liet „Poes” welwillend toe in de klasse en de kleine viervoetige leerlinge blijft er heel den schooltijd door, waarna ze weer deftig met haar meesteres naar huis stapt! soms veilig en wel onder Mary's cape geborpen, als het heel leelijk weer is. Het eigenaardigste is, dat Poes op de schoolbel let en heel goed de bedoeling daarvan snapt!

Ze heeft een vast plaatsje op den lessenaar der onderwijzeres en zit daar doodstil toe te luisteren, terwijl ze van schriftelijk werk werd vrijgesteld. Slechts eens in die twee jaar heeft Poes verzuimd; en wel in den influenzatijd! Ze heeft dan ook ditmaal bij de prijsuitdeeling een diploma gekregen voor trouw schoolbezoek, bestaande

in een gekleurd medaillonnetje, haar aan een vuurrood lint om den hals gehangen; en met van voldoening stralende blikken schuift ze dit af en toe op-en-neer!

**

**

**

NIET BEPAALD EEN SHERLOCK HOLMES!

Een reiziger, die al eenigen tijd in een der Hotels te Lorenzo Marques gelogeed had, merkte, dat op een goeden nacht, zijn koffer verdwenen was. Hij deed zijn beklag hierover bij den commissaris van politie, die met een heel geleerd gezicht zei:

„Als U ons de dieven aanwijst, Mijnheer, verzekeren we U, dat ze heel streng gestraft zullen worden!”

Deze politieman was dus geen bepaalde Sherlock Holmes.

**

**

**

HOE HIJ OP ZIJN NEUS KEEK!

Een jongmensch van buiten, lag ergens op een groote plaats op kostschool en was nu wel een beetje verwaand geworden. Hij liet dus geen gelegenheid ongebruikt om zijn geleerdheid te toonen en zoo vertelde hij op een goeden middag aan tafel, hoe hij bewijzen kon, dat er

drie duiven op den schotel lagen, ofschoon er in waarheid twee waren.

„Jongens! Dat's knap!” zei zijn vader in stomme verbazing. „Laat eens zien?”! „Wel,” sprak de rekenbaas, terwijl hij een duif van den schotel nam: „Dit is er één; en dit;” — de ander nemende, „is twee; en één en twee is drie, dus kunt U duidelijk zien, dat er drie duiven op tafel staan!”

„Juist geredeneerd!” sprak Vader. „Deze zal ik aan Moeder geven; die hier neem ik zelf en jij kunt de derde krijgen.” Ons „Pedantje” ondervond nu de droeve waarheid van het gezegde, dat: „Praatjes geen gaatjes vullen!”....

**

**

**

„ZOO STOM ALS EEN VISCH”!

Tòch beweren de hengelaars, dat deze spreekwijze nietwaar is: Zeelten zouden kwaken als kikvorschen; haringen piepen als muizen; en knorhanen knorren als varkens.

Ook moeten sommige groote zeevisschen, in scholen bijeen-zwemmend, een piepend geluid maken, dat van een diepte van twintig vademen hoorbaar is.

**

**

**